Ти, Боже, так мене з усіх кінців помуляв, —
За мить в Тобі — хай — пекла нескінченні тижні.
До Тебе всі шляхи, та — віддалі — й сутужно, —
А я й через рівчак — так тяжко, так помалу.

О Боже мій, єдиний мій, помилуй
Оцю ганчірку тіла, яка ще — звитяжне.
Я вже не відрізню, що — різне, що — тотожне, —
Не біси — Ти в мені і по мені, як молот.

Заради Тебе я себе ущент розтринькав,
Щоб Ти в мені розлігся луками, і тронка
Нутра, як — з-під води, — про цей новий набуток,

А я, що доти, як соломою набитий,
На з’явах поковзнувся — і забракло сил, —
В Тобі ж бо від проваль — страшніші —небеса.